Balio Sruogos atvirlaiškis Vandai Daugirdaitei, 1922-07-10, iš Miuncheno – į Berlyną

Bet kad tu man taip senai berašei!

Bet kad tu man taip senai berašei! O aš rytoj seminare skaitau savo pranešimą [1] – parašiau blogai, užtai šiandie ūpas dar blogesnis. O rytoj iš ryto nuo tavęs laiškučio juk negausiu – tiesa?

Šie du žiedeliai pirma buvo tokie gražūs, dabar tik negerai sudžius, bet aš juos Tau tai toli iš kalnų nešiau. [2]

O šiandie tokia liūdna diena. Ir žinau, kad šiandie nieks nieks neatlankys manęs. O vėjas palangėj taip staugia. Ar jau ruduo?

O aš dar pavasario nemačiau!

Vandukai, ar Tu padūmosi apie mane šiandie? Man taip šiandie liūdna! Vandukai mano mylimas! Tu padūmok apie mane šiandie trupučiuką.

Aš taip laukiu iš tavęs laiškučio!

Bal

KOMENTARAI

[1] Balys Sruoga profesoriaus Ericho Bernekerio slavistikos seminare referatą apie Puškiną savarankiškai sugalvota tema „Ущербная мудрость Пушкина“ („Skaudi Puškino išmintis“) pažadėjo parašyti birželio viduryje (Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei, iš Miuncheno – į Berlyną, po 1922-06-19, in: *LLTI BR*, f. 53, b. 664, l. 1r). Nors buvo įsitikinęs, kad darbą parašė blogai, buvo įvertintas gerai: „profesoris sakė daug komplementų“ (Balio Sruogos atvirlaiškis Vandai Daugirdaitei, iš Miuncheno – į Berlyną, 1922-07-11, in: *MLLM GEK 3961/22, MLLM ER1* 1796, l. 1v).

[2] Balys Sruoga buvo ką tik grįžęs iš Bavarijos Alpių: „O šitos tai baltos gėlelės – tai iš tolimos Austrijos atneštos. Tos, kur mažutės, nežinau, kaip jos vadinos, o ta, kur didesnė, – edelveis, o ji buvo aukštai, netoli dangaus, debesyse – ir aš ją skyniau, ir juokiaus ant bedugnės krašto“ (Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei, iš Miuncheno – į Berlyną, 1922-07-08, in: LLTI BR, f. 53, b. 664, l. 1r).